

"ממחדת השבת" והפולמוס סביב לוח השנה

(1) ויקרא כג, ט-כב

וַיֹּדְבֶר ה' אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי־תֵבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם וּקְצַרְתֶּם אֶת־קְצִירָהּ וְהִבֵּאתֶם אֶת־עֹמֶר רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל־הַכֹּהֵן: וְהִנִּיף אֶת־הָעֹמֶר לִפְנֵי ה' לְרֹצְנֵכֶם **מִמַּחֲרַת הַשָּׁבֹת**: וַעֲשִׂיתֶם בַּיּוֹם הַנִּפְסָכִים אֶת־הָעֹמֶר כֶּבֶשׂ תִּמְיִם בֶּן־שְׁנָתוֹ לַעֲלֹה לָהּ: וּמִנְחָתוֹ שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן אִשָּׁה לֶה' רֵיחַ נִיחֹחַ וְנִסְכָּהּ יַיִן רְבִיעִית הַהֵין: וְלֶחֶם וְקֹלֵי וּכְרָמִל לֹא תֹאכְלוּ עַד־עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה עַד הִבֵּיאֲכֶם אֶת־קָרְבַּן אֱלֹהֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם:

הַשָּׁבֹת מִיּוֹם הִבֵּיאֲכֶם אֶת־עֹמֶר הַתְּנוּפָה שִׁבְעַת שָׁבָתוֹת תִּמְיִמֹת תִּהְיֶינָה: **עַד מִמַּחֲרַת הַשָּׁבֹת הַשְּׂבִיעִית** תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לָהּ: מִמּוֹשְׁבֵיתֵיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתֵּים שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת תִּהְיֶינָה חֻמֵּץ תֹּאפֶינָה בַּכּוֹרִים לָהּ: וְהִקְרַבְתֶּם עַל־הַלֶּחֶם שִׁבְעַת כֶּבֶשִׁים תִּמְיִמִם בְּנֵי שָׁנָה וּפָר בֶּן־בָּקָר אֶחָד וְאֵילִם שְׁנָיִם יִהְיוּ עֹלָה לָהּ: וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם אִשָּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ לָהּ: וַעֲשִׂיתֶם שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת וּשְׁנֵי כִבְשִׁים בְּנֵי שָׁנָה לִזְבֹּחַ שְׁלָמִים: וְהִנִּיף הַכֹּהֵן אוֹתָם עַל־לֶחֶם הַבִּכּוֹרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי ה' עַל־שְׁנֵי כִבְשִׁים קֹדֶשׁ יִהְיוּ לָהּ לֶכֶהֱן: וּקְרֹאתֶם בַּעֲצֻס הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם בְּכָל־מוֹשְׁבֵיתֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם: וּבִקְצֹרְכֶם אֶת־קְצִיר אֲרָצְכֶם לֹא־תִכְלֶה פֶּתַח שְׁדֶךְ בִּקְצֹרֶךְ וּלְקַט קְצִירֶךְ לֹא תִלְקֹט לַעֲנִי וּלְגֵר תַּעֲזֹב אוֹתָם אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם:

(2) דברים טז, ט-י

שבעה שבעת לספר-לך מהחל חרמש בקמה תחל לספר שבעה שבעות: ועשית חג שבעות לה' אלהיך...

(3) שמות לד:כא

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִּשְׁבֹּת בְּחֹרֶשׁ וּבְקֹצִיר תִּשְׁבֹּת:

(4) מכילתא דרבי שמעון בר יוחאי פרק לד פסוק כא

ובחדיש ובקציר תשבת ר' שמעון בן אלעזר אומר מכלל שנא' בחדיש ובקציר תשבת יש לך קציר מצוה שהוא דוחה את השבת והיזהר זה זה קציר העומר.

(5) משנה כתב יד קאופמן מנחות י' ד-ו

ד. כִּיצַד הָיוּ עוֹשִׂין? שְׁלוּחֵי בֵּית דִּין יוֹצְאִין מֵעֶרֶב יוֹם טוֹב, וְעוֹשִׂין אוֹתוֹ כְּרִיכוֹת בְּמַחְבֵּר לְקַרְקַע,

כְּדֵי שִׁיחָא נֹחַ לְקַצֵּר. כָּל הָעִירֹת הַסְּמוּכוֹת לָשֵׁם מִתְכַּנְסוֹת לָשֵׁם, כְּדֵי שִׁיחָא נְקַצֵּר בְּעֶסֶק גָּדוֹל.

ה. כיון שחשבה, אמר להם: **"בא השמש?"** אומרים **"הין"**. **"בא השמש?"** אומרים **"הין"**. **"מגל זו?"** אומרים **"מגל זו?"** אומרים

"היין" "קפה זו?" אומרים "היין" "קפה זו?" אומרים "היין" ובשבת אומר להם: "שבת זו?" אומרים "היין" "שבת זו?" אומרים "היין".

"אקצור?" אומרים לו "קצור!" "אקצור?" אומרים לו "קצור!" שלשה פעמים על כל דבר ודבר, והן אומרים לו: "הין, הין, הין".

ו. כל כך למה? מפני **הביתסין**, שהיו אומרים לו: אין קצירת העמר במוצאי יום טוב

Note: The Ethiopian custom (*Beta Yisrael*) is to begin counting on the day **after**

Matzot is over (i.e. **כב בניסן**) and Shavuot is then on **יב בסיני**

(6) תוספתא ראש השנה א' ט"ו

בראשונה היו מקבלין עדות החדש מכל אדם, פעם אחת שכרו **ביתסין** שני עדים לבוא להטעות את חכמים, לפי **שאי** **ביתסין** מודין שתהא עצרת אלא אחר שבת, בא אחד ואמ' עדותו והלך לו, בא השני ואמ' **עולה הייתי במעלה אדומים**, וראיתיו רבוץ בין שני סלעים, ראשו דומה לעגל, אזניו דומות לגדי, קרניו דומות לצבי, וזנבו מונחת לו בין יריכותיו, ראיתיו, נבעתתי ונפלתי לאחורי, והרי מאתים זוז צרורין לי בסדיני. אמרו לו, מאתים זוז נתונין לך במתנה, והשוכר ימתח על העמוד. מה ראית לזקק לכך? אמ' להם, **שמעתי שהביתסין מבקשין להטעות את חכמים**, אמרתי מוטב אלך אני ואודיע את חכמים.

(7) תוספתא סוכה ג:א

לולב דוחה את השבת בתחלתו, וערבה בסופו. מעשה וכבשו עליה **ביתסין**¹ אבנים גדולות מערב שבת, הכירו בהן עמי הארץ ובאו וגררום, והוציאו מתחת אבנים בשבת, לפי שאין **ביתסין** מודין שחבוט ערבה דוחה את השבת. ערבה הלכה למשה מסיני, אבא שאול או' מן התורה שני' וערבי נחל, ערבה [ללולב. וערבה] למזבח. ר' ליעזר בן יעקב אומ' כך היו או' ליה ולך המזבח ליה ולך המזבח.

(8) משנה כתב יד קאופמן פרה ג:ז

ומטמין ה'יו את הכהן השורף את הפרה, מפני הצדוקין, שלא יהו אומרים: במערבי שמש היתה נעשית.

9) Addendum: Josephus' description of the "the schools of philosophy" from Antiquities of the Jews, Book 18, Chapter 1

2. The Jews had, for a great while, had three sects of philosophy peculiar to themselves. The sect of the Essens; and the sect of the Sadducees; and the third sort of opinions was that of those called Pharisees.

(Ἰουδαίοις φιλοσοφίαι τρεῖς ἦσαν ἐκ τοῦ παντὶ ἀρχαίου τῶν πατρίων, ἣ τε τῶν Ἐσσηνῶν καὶ ἡ τῶν Σαδδουκαίων, τοῖς τε δὲ ἐφιλοσόφουν οἱ Φαρισαῖοι λεγόμενοι.) Of which sects although I have already spoken in the second book of the Jewish war; yet will I a little touch upon them now.

(10) ספרא אמור פרשה י"ב

וספרתם לכם כל אחד ואחד, ממחרת השבת, ממחרת יום טוב, יכול ממחרת שבת בראשית, א"ר יוסי ברבי יהודה כשהוא אומר עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום כל ספירתם לא יהיה אלא חמשים יום. (ב) אם אומר את ממחרת שבת בראשית פעמים שאתה מונה חמשים ואחד חמשים ושת' חמשים ושלש חמשים וארבעה חמשים וחמשה חמשים ושה, הא מה אני מקיים ממחרת השבת ממחרת יום טוב. (ג) ר' יהודה בן בתירה אומר ממחרת השבת, ממחרת יום טוב, יכול ממחרת שבת בראשית כשהוא אומר שבעה שבועות תספור לך ספירה שהיא תלויה בבית דין יצאה שבת בראשית שאינה תלויה בבית דין שספירתה בכל אדם. (ד) רבי יוסי אומר ממחרת השבת ממחרת יום טוב, יכול ממחרת שבת בראשית וכי נאמר ממחרת שבת בפסח והלא לא נאמר אלא ממחרת שבת, והלא כל השנה מליאה שבתות צא וחשוב מאי זו שבת, נאמר כאן ממחרת שבת, ונאמר למטה ממחרת שבת, מה מחרת שבת האמור למטן רגל ותחילת רגל, אף ממחרת שבת אמור כאן רגל ותחילת רגל. (ה) רבי שמעון בן אלעזר אומר כתוב אחד אומר ששת ימים תאכל מצות, וכתוב אחד אומר שבעה ימים מצות תאכל, הא כיצד יתקיימו שני כתובים הללו מזה שאי אתה יכול לאוכלה כל שבעה, אכלה ששה מן החדש הא מה אני מקיים ממחרת השבת, ממחרת יום טוב. (ו) מיום הביאכם תספרו יכול יקצור ויביא ויספור אימתי שירצה תלמוד לומר מהחל חרמש בקמה תחל לספור, יכול יקצור ויספור ויביא אימתי שירצה תלמוד לומר מיום הביאכם תספרו, יכול יקצור ביום ויספור ביום ויביא ביום תלמוד לומר שבע שבתות תמימות תהיינה, אימתי הם תמימות בזמן שמתחיל בערב, יכול יקצור בלילה ויספור בלילה ויביא בלילה תלמוד לומר מיום הביאכם, אין הבאה אלא ביום הא כיצד קצירה וספירה בלילה והבאה ביום. (ז) עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום זו היא שאמר רבי יוסי ברבי יהודה כל ספירתך לא תהיה אלא חמשים יום. (ח) תספרו חמשים יום יכול יספור חמשים ויקדש חמשים ואחד תלמוד לומר שבע שבתות תמימות תהיינה, אי שבע שבתות תמימות תהיינה יכול יספור ארבעים ושמונה ויקדש יום ארבעים ותשעה תלמוד לומר תספרו חמשים יום הא כיצד מנה ארבעים ותשעה וקדש יום חמשים כיוול. (ט) והקרבתם מנחה חדשה לה' שתהא חדשה לכל המנחות אין לי אלא מנחת חטים מנחת שעורים מנין כשהוא אומר וביום הביכורים בהקדיבכם מנחה חדשה לה' בשבועותיכם אם אינו ענין למנחת חטים תנהו ענין למנחת שעורים.

Long, detailed arguments defending the tradition of starting the count on the 2nd day of Yom Tov, regardless of the day of the week; further distinct arguments appear in the Bavli (#10), the Rambam (#11), the Kuzari (#12) and dozens more before and since.

¹ בדפוסים "בית סין"

(11) מנחות טה: סו.

ת"ר: אלן יומיא דלא להתענאה בהון, ומקצתהון דלא למספד בהון: מריש ירחא דניסן עד תמניא ביה איתוקם תמידא, דלא למספד: ומתמניא ביה ועד סוף מועדא איתותב חגא דשבועיא, דלא למספד. מריש ירחא דניסן ועד תמניא ביה איתוקם תמידא דלא למספד, שהיו צדוקים אומרים: יחיד מתנדב ומביא תמיד, מאי דרוש? את הכבש האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים, מאי אהדרו? את קרבני לחמי לאשי...תשמרו, שיהיו כולן באין מתרומת הלשכה. מתמניא ביה ועד סוף מועדא איתותב חגא דשבועיא דלא למספד, שהיו בייתוסין אומרים: עצרת אחר השבת, ניטפל להם רבן יוחנן בן זכאי ואמר להם: שוטים, מנין לכם? ולא היה אדם אחד שהיה משיבו, חוץ מזקן אחד שהיה מפטפט כנגדו ואמר: משה רבינו אוהב ישראל היה, ויודע שעצרת יום אחד הוא, עמד ותקנה אחר שבת כדי שיהיו ישראל מתענגין שני ימים קרא עליו מקרא זה: אחד עשר יום מחורב דרך הר שעיר, ואם משה רבינו אוהב ישראל היה, למה איחרן במדבר ארבעים שנה? אמר לו: רבי, בכך אתה פוטרני? אמר לו: שוטה, ולא תהא תורה שלמה שלנו כשיחה בטילה שלכם כתוב אחד אומר: תספרו חמשים יום, וכתוב אחד אומר: שבע שבתות תמימות תהיינה, הא כיצד? כאן ביום טוב שחל להיות בשבת, כאן ביו"ט שחל להיות באמצע שבת. (של ר' אליעזר סו"פ, רבי יהושע מו"ה, רבי ישמעאל מע"מ, רבי יהודה למ"טה, סימן) רבי אליעזר אומר: אינו צריך, הרי הוא אומר תספר לך, ספירה תלויה בבית דין, שהם יודעים לחדש ממחרת השבת - מחרת י"ט, יצאת שבת בראשית שספירתה בכל אדם. רבי יהושע אומר, אמרה תורה: מנה ימים וקדש חדש, מנה ימים וקדש עצרת, מה חדש סמוך לביאתו ניכר, אף עצרת סמוך לביאתו ניכרת, וא"ת: עצרת לעולם אחר השבת, היאך תהא ניכרת משלפניה. רבי ישמעאל אומר, אמרה תורה: הבא עומר בפסח ושתי הלחם בעצרת, מה להלן רגל ותחלת רגל, אף כאן רגל ותחלת רגל. רבי יהודה בן בתירא אומר: נאמר שבת למעלה ונאמר שבת למטה, מה להלן רגל ותחלת רגל סמוך לה, אף כאן רגל ותחלת רגל סמוך לה. ת"ר: וספרתם לכם - שתהא ספירה לכל אחד ואחד. ממחרת השבת - ממחרת י"ט, או אינו אלא למחרת שבת בראשית? רבי יוסי בר יהודה אומר: הרי הוא אומר תספרו חמשים יום, כל ספירות שאתה סופר לא יהו אלא חמשים יום, ואם תאמר: ממחרת שבת בראשית, פעמים שאתה מוצא חמשים ואחד, ופעמים שאתה מוצא חמשים ושנים, חמשים ושלשה, חמשים וארבעה, חמשים וחמשה, חמשים וששה. ר"י בן בתירא אומר: אינו צריך, הרי הוא אומר תספור לך, ספירה תלויה בבית דין, יצתה שבת בראשית שספירתה בכל אדם. רבי יוסי אומר: ממחרת השבת - ממחרת יום טוב אתה אומר: ממחרת י"ט, או אינו אלא ממחרת שבת בראשית? אמרת? וכי נאמר ממחרת השבת שבתוך הפסח? והלא לא נאמר אלא ממחרת השבת, דכל השנה כולה מלאה שבתות, צא ובדוק איזו שבת? ועוד, נאמרה שבת למטה ונאמרה שבת למעלה, מה להלן רגל ותחילת רגל, אף כאן רגל ותחילת רגל. רבי שמעון בן אלעזר אומר, כתוב אחד אומר: ששת ימים תאכל מצות, וכתוב אחד אומר: שבעת ימים מצות תאכל, הא כיצד? מצה שאי אתה יכול לאוכלה שבעה מן החדש, אתה יכול לאוכלה ששה מן החדש. (מיום הביאכם...תספרו - יכול יקצור ויביא ואימתי שירצה יספור? תלמוד לומר: מהחל חרמש בקמה תחל לספור. אי מהחל חרמש תחל לספור, יכול יקצור ויספור ואימתי שירצה יביא? ת"ל: מיום הביאכם. אי מיום הביאכם, יכול יקצור ויספור ויביא ביום? ת"ל: שבע שבתות תמימות תהיינה, אימתי אתה מוצא שבע שבתות תמימות? בזמן שאתה מתחיל לימנות מבערב. יכול יקצור ויביא ויספור בלילה? ת"ל: מיום הביאכם, הא כיצד? קצירה וספירה בלילה והבאה ביום. אמר רבא: כולו אית להו פירכא, בר מתרני תנאי בתראי בין במתניתא קמיייתא בין במתניתא בתרייתא דלית להו פירכא אי מדרבן יוחנן בן זכאי, דלמא כדאביי, דאמר אביי: מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי אי מדרבי אליעזר ורבי יהושע, ממאי דביום טוב ראשון קאי? דלמא ביו"ט אחרון קאי? דרבי ישמעאל ור' יהודה בן בתירא לית להו פירכא אי מדרבי יוסי בר' יהודה, הוה אמינא: דלמא חמשין לבר מהני שיתא אי מדר' יהודה בן בתירא, ממאי דביו"ט ראשון קאי? דלמא ביו"ט אחרון קאי? יוסי נמי חזי ליה פירכא, והיינו דקאמר ועוד.

(12) רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ז הלכה יא

עומר זה מן השעורים היה בא, ודבר זה הלכה ממשה רבינו, וכיצד היה נעשה, מערב יום טוב יוצאין שלוחי בית דין ועושין אותו כריכות במחובר לקרקע כדי שהיה/שיהיה/ נוח לקצור, כל העיירות הסמוכות לשם מתכנסות כדי שיהיה נקצר בעסק גדול, וקוצרין שלש סאין שעורין בשלשה אנשים, ובשלש קופות, ובשלשה מגלות, כיון שחשכה אומר להם הקוצר לכל העומדים שם, בא השמש אומרין לו הין, בא השמש אומרים לו הין, בא השמש אומרין לו הין, מגל זה אומרין לו הין, מגל זה אומרין לו הין, קופה זו אומרין לו הין, קופה זו אומרין לו הין, ואם היה שבת אומר להן שבת היום אומרים לו הין, שבת היום אומרין לו הין, ואחר כך אומר להן אקצור והן אומרין לו קצור, אקצור והם אומרים לו קצור, אקצור והם אומרים לו קצור, שלש פעמים על כל דבר ודבר. וכל כך למה מפני אלו הטועים שיצאו מכלל ישראל בבית שני, שהן אומרין שזה שנאמר בתורה ממחרת השבת הוא שבת בראשית, ומפי השמועה למדו שאינה שבת אלא יום טוב וכן ראו תמיד הנביאים והסנהדרין בכל דור ודור שהיו מגיפין את העומר בששה עשר בניסן בין בחול בין בשבת, והרי נאמר בתורה ולחם וקלי וקרמל לא תאכלו עד עצם היום הזה, ונאמר ויאכלו מעבור הארץ ממחרת הפסח מצות וקלוי, ואם תאמר שאותו הפסח בשבת אירע כמו שדמו הטפשים, היאך תלה הכתוב היתר אכילתם לחדש בדבר שאינו העיקר ולא הסיבה אלא נקרה נקרה, אלא מאחר שתלה הדבר במחרת הפסח הדבר ברור שמחרת הפסח היא העילה המתרת את החדש ואין משגיחין על אי זה יום הוא מימי השבוע.

(13) ספר הכוזרי מאמר ג אות מא

מא. אמר החבר: לא נאמר זה אלא להמון, כדי שלא יחדשו משכלם ויתחכמו מדעתם ויקבעו לעצמם תורות מהקשטם כמו שעושים הקראים, ומזהיר לשמוע מן הנביאים אחרי משה ומן הכהנים והשופטים, כמו שאמר בנביא: נביאי אקים להם מקרב אחיהם כמוך וגו', ואמר בכהנים ובשופטים שיהיו דבריהם נשמעים. והיה מאמרו: לא תוסיפו על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם, על מה שצויתי אתכם על ידי משה ועל ידי נביא מקרבך מאחריך, על התנאים הנזכרים בנבואה, ומה שנקבצו עליו הכהנים והשופטים מן המקום אשר יבחר ה', מפני שהם נעזרים בשכינה, ולא יתכן לעבור עליהם שישכימו בדבר שחולק על התורה, בעבור רובם. ולא תעבור עליהם הטעות לחכמתם הרחבה הירושה והטבעית הקנויה. כאשר קבלו, כי הסנהדרין היו מצווים לדעת כל החכמות, כל שכן שמעט שנסתלקה מהם הנבואה או מה שעומד במקומה מבת קול וזולת זה. ואמור שלא נחלוק עם הקראים במה שהם טוענים עלינו מן המובן ממלת ממחרת השבת ועד ממחרת השבת שהוא מיום ראשון, ואחר כן נאמר שאחד מן הכהנים או השופטים או המלכים, הרצוים עם דעת הסנהדרין וכל החכמים ראה כי הכונה מן המספר ההוא לשום חמשים יום בין בכורי קציר שעורים ובכורי קציר חטים, ושמירת שבעה שבועות שהם שבע שבתות תמימות, ונתן לנו דמיון בתחלת יום מהשבוע, לומר אם תהיה ההתחלה מהחל חרמש בקמה מיום ראשון תגיעו עד יום הראשון, להקיש ממנו שאם תהיה ההתחלה מיום שני נגיע עד יום שני. והחל חרמש מונח אלינו בכל עת שנראה שהוא ראוי נתחיל בו ונספר ממנו. וקבעו אותו שיהיה יום שני של פסח, ולא יהיה בזה סתירה לתורה, והתחייבנו לקבלו לתורה, מפני שהוא מן המקום אשר יבחר ה' עם התנאים הנזכרים. ושמא היה זה בנבואה מאת הבורא, ויכול להיות, ונהיה נקיים מבלבול המבלבלים.

The Festivals According to the Calendar of the Sect of the Scrolls (4QMMT)

From Schiffman's "Reclaiming the Dead Sea Scrolls" pp. 302-303

1 st Month	2 nd Month	3 rd Month	4 th Month	5 th Month	6 th Month	7 th Month
1 W <i>Beginning of Days of Consecration</i>	F	S	W	F	S	W יום הזכרון
2 Th	ש	M	Th	ש	M	Th
3 F	S	T	F	S Feast of First Fruits of Wine	T	F
4 ש	M	W	ש	M	W	ש
5 S	T	Th	S	T	Th	S
6 M	W	F	M	W	F	M
7 T	Th	ש	T	Th	ש	T
8 W	F	S	W	F	S	W
9 Th	ש	M	Th	ש	M	Th
10 F	S	T	F	S	T	F יום הכפורים
11 ש	M	W	ש	M	W	ש
12 S	T	Th	S	T	Th	S
13 M	W	F	M	W	F	M
14 T פסח T	Th	ש	T	Th	ש	T
15 W מצות W	F	S חג הקציר S	W	F	S	W סוכות
16 Th	ש	M	Th	ש	M	Th
17 F	S	T	F	S	T	F
18 ש	M	W	ש	M	W	ש
19 S	T	Th	S	T	Th	S
20 M	W	F	M	W	F	M
21 T	Th	ש	T	Th	ש	T
22 W	F	S	W	F	S Feast of Oil	W שמיני עצרת
23 Th	ש	M	Th	ש	M Beginning of Feast of Wood Offering	Th
24 F	S	T	F	S	T	F
25 ש	M	W	ש	M	W	ש
26 S הנפת העמר S	T	Th	S	T	Th	S
27 M	W	F	M	W	F	M
28 T	Th	ש	T	Th	ש	T
29 W	F	S	W	F	S	W
30 Th	ש	M	Th	ש	M	Th
31 T		T			T	

(14) פסחים סו ע"א

תנו רבנן הלכה זו נתעלמה מבני בתירא פעם אחת חל ארבעה עשר להיות בשבת שִׁכְחוּ וְלֹא יָדְעוּ אִם פֶּסַח דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת אִם לֹא